ΣΩΗ

5 ερωτήσεις στον ποιητή και συγγραφέα Γιώργο Δουατζή

Μιλά για με τη γραφή, την ανάγνωση, αλλά, κυρίως, την χαρά της δημιουργίας

ΠΡΙΝ 9 ΜΗΝΕΣ 1000 VIEWS

ΑΠΟ ΑΡΗΣ ΔΗΜΟΚΙΔΗΣ

Ο πολυγραφότατος, μεταφρασμένος, κοσμογυρισμένος (δια του έργου του και όχι μόνον) ποιητής και συγγραφέας Γιώργος Δουατζής υπογράφει ένα έργο με στόχο την ευθυμία των αναγνωστών, το οποίο κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Στίξις. (Σημειωτέον, οι Εκδόσεις Στίξις διοργανώνουν μια ξεχωριστή βραδιά με αφορμή τα 7 χρόνια από την ίδρυση των εκδόσεων και την κυκλοφορία των τεσσάρων πρώτων βιβλίων της νέας σειράς "Μικρή Στίξις" -ανάμεσα στα οποία και η Μοιραία Μετάφραση του Δουατζή-, την Παρασκευή 8 Μαρτίου στις 20:30 στον Ιανό.

Μέχρι τότε, απαντά σε 5 ερωτήσεις των Μικροπραγμάτων σχετικά με την γραφή, την ανάγνωση, αλλά, κυρίως, την χαρά της δημιουργίας.

-Είναι η ποίηση «το καταφύγιο που φθονούμε»; Είναι, μήπως, «ανάμνηση από φίλντισι»; Τι είναι για εσάς η ποίηση;

Δεν είναι για μένα αυτό του Καρυωτάκη «η ποίησις το καταφύγιο που φθονούμε». Προτιμώ σαφώς εκείνο του Θωμά Γκόρπα: «Ποίηση ανάμνηση από φίλντισι» το οποίο καταλήγει: «νύχτα στρωμένη τσιγάρα, λέξεις». Θεία μανία ονόμαζε την Ποίηση ο Πλάτων. Ομολογώ, δεν μου είναι εύκολος ο προσδιορισμός. Συνθέτοντας κατά καιρούς φράσεις μου, θα πω ότι η Ποίηση είναι το μεγαλύτερο, το πιο βαθύ, το μέγα πάθος, σκληρή, ανελέητη, αγαπημένη. Σκυτάλη που δεν φθάρηκε, νοτισμένη με όσα χωρά η ανθρώπινη ψυχή. Δικαιολογία ύπαρξης, ευεργετικά υπονομευτική. Μια ισχυρή εισβολή στην πραγματικότητα. Κλείνω την απάντηση με ένα απόσπασμα από τη συλλογή μου «Το κόκκινο κασκόλ»: ...αλίμονο σε κείνους / που δεν γεύτηκαν ούτε τον μικρότερο στίχο / αγνοώντας ότι η Ποίηση χωράει όλες τις πληγές. / Ευλογία η Ποίηση / που κάνει τον κόσμο δικαιότερο.

-Μαζί με την ποίηση, και η δημοσιογραφία και η φωτογραφία και η ζωγραφική. Τι χαρές σας έδωσαν αυτά;

Τη χαρά της δημιουργίας και ακολούθως της μοιρασιάς. Η ποίηση και η ζωγραφική είναι άκρως μοναχικές λειτουργίες, αλλά μου χαρίζουν τις ομορφότερες στιγμές. Ταξιδεύει ο νους, ανοίγει νέα μονοπάτια κι αντιπαλεύει το αίσθημα ματαιότητας που μας επισκέπτεται σε κάθε κίνηση. Ήταν πάντα απωθημένο μου να εκφραστώ και εικαστικά. Οι εικόνες είναι έναυσμα οργασμού της φαντασίας, με ταξιδεύουν. Με τη φωτογραφία αιχμαλωτίζω τον χρόνο επιζητώντας ένα αισθητικό αποτέλεσμα. Προσέξτε όμως, η ιστορία περί προσφοράς στους άλλους είναι η μεγάλη κρύπτη, όπου φυλάσσονται προσεκτικά μύριες επιβεβαιώσεις ύπαρξης... Οσο για τη δημοσιογραφία, με τροφοδότησε με πλούσιο υλικό εμπειριών, το οποίο νομίζω ότι αξιοποίησα στη γραφή μου.

-Τι αποκομίζει κανείς (κατά την επιθυμία σας) από την «Μοιραία Μετάφραση»;

Η «Μοιραία μετάφραση» είναι αφήγηση πραγματικών γεγονότων. Κάθε σύμπτωση με πρόσωπα και γεγονότα, δεν είναι σύμπτωση. Γραμμένη με στόχο να ευθυμήσει ο αναγνώστης με τα παθήματα του ήρωα, ο οποίος είναι θύμα μιας μοιραίας μετάφρασης, που καθόρισε τη ζωή του. Τα δε παθήματά του είναι μάθημα ζωής για όλους μας. Με ενθουσίασε η νέα σειρά «μικρή στίξις» με την ευρηματικότητά της και αποφάσισα να συνδράμω κι εγώ με το διήγημα αυτό.

-Τι διαβάσατε τελευταία και σας χάραξε;

Το βιβλίο της Κατερίνας Δασκαλάκη «Κώστας Αξελός-η νοσταλγία του μέλλοντος». Σπάνιας ποιότητας καταγραφή έργου, ζωής, προσωπικότητας, του μεγάλου στοχαστή, τον οποίο είχα τη χαρά να γνωρίσω και να πάρω την τελευταία του συνέντευξη που έγινε και βιβλίο.

-Υπάρχει, κατά την άποψή σας, σημασία και ουσία στα λογοτεχνικά βραβεία;

Τα κρατικά βραβεία ελπίζω να ανακτήσουν την αξιοπιστία που τους πρέπει. Κάτι αρχίζει να διαφαίνεται στον ορίζοντα. Τα πολλά άλλα, περιοδικών, φορέων κ.ά. δεν νομίζω ότι προσθέτουν κάτι, ούτε καν εμπορικότητα. Για να κρίνει κάποιος την εξ αντικειμένου αδύνατη... αντικειμενικότητά τους, πρέπει να προστρέξει στη σύνθεση των επιτροπών κρίσης για να βγάλει κάποια συμπεράσματα. Το μέγα βραβείο κάθε ποιητή και συγγραφέα είναι η αποδοχή του αναγνώστη και μόνον αυτή. Βεβαίως, όταν κάποιος έχει αποσπάσει πολλές κριτικές έγκριτων κριτικών λογοτεχνίας, αυτό αποτελεί μεγάλη τιμή για το έργο του κι ας μην έχει αποσπάσει ένα βραβείο.